

Sygn. akt I PK 241/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa K. L.

przeciwko T. z siedzibą

w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 16 grudnia 2020 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt VII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od T. z siedzibą w K. kwotę 1.800,00 zł (tysiąc
osiemset złotych) na rzecz K.L. tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt VII Pa (...) w sprawie z powództwa K. L. przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o zapłatę, oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt IV P (...) zasądzającego od pozwanej na rzecz powódki 15.560,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia i oddalającego w pozostałej części powództwo.

Pozwana Spółka zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik postępowania: (-) art. 227 w związku z art. 217 § 1, art. 278 § 1, art. 285 § 1 oraz art. 281 k.p.c. przez oparcie orzeczenia, w ślad za Sądem Rejonowym, na wadliwej, tj. niezupełnej opinii biegłego sądowego z zakresu BHP, który przejawiał ponadto negatywne, osobiste i emocjonalne stanowisko wobec pozwanej, czemu dał on wyraz odpowiadając na zarzuty pozwanej do sformułowanej przez niego opinii i wyrażając się negatywnie w jej treści o pozwanej i jej pełnomocniku; (-) art. 227 w związku z art. 217 § 1, art. 278 § 1 oraz art. 281 k.p.c. przez pominięcie prawidłowo złożonego i uzasadnionego wniosku pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu BHP w świetle negatywnego, osobistego stosunku biegłego do pozwanej, a także wyraźnych wad złożonych w sprawie opinii, co prowadziło do wydania orzeczenia w oparciu o wadliwą opinię biegłego sądowego. Dodatkowo pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego: (-) art. 415 w związku z art. 444 § 1 i art. 445 § 1 k.c. przez błędne zastosowanie i nieuzasadnione oddalenie apelacji pozwanej prowadzące do utrzymania w mocy wyroku uwzględniającego w części żądanie pozwu i zasądzającego zadośćuczynienie pomimo faktu, iż odpowiedzialność za przyczyny wypadku ponosi powódka, a pozwana nie ponosi winy za zaistniały uszczerbek na zdrowiu; (-) art. 445 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i oddalenie apelacji pozwanej prowadzące do utrzymania w mocy wyroku uwzględniającego w części żądanie pozwu i zasądzającego zadośćuczynienie w kwocie zawyżonej, nieadekwatnej do doznanego uszczerbku na zdrowiu oraz stopnia przyczynienia się powódki, a także nieuwzględnieniu przyznanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych jednorazowego odszkodowania.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. z uwagi na jej oczywistą zasadność oraz o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie apelacji i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji poprzez oddalenie powództwa; jak również o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje oraz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm

przepisanych Ewentualnie wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi oraz pozostawienie orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, sądowi ponownie rozpatrującemu sprawę.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że zasadność skargi wynika z tego, iż zaskarżony wyrok został oparty o obarczoną istotnymi wadami - niekompletność oraz negatywne nastawienie autora do jednej ze stron - opinię biegłego sądowego, co prowadziło do naruszenia przepisów postępowania, które wpłynęło w istotny sposób na treść orzeczenia. W ocenie skarżącej wadliwość opinii biegłego sądowego z zakresu BHP jest wyraźna i oczywista, a oparcie o tę opinię rozstrzygnięcia Sądu czyni niniejszą skargę oczywiście zasadną.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca Spółka nie wykazała istnienia tej przesłanki przedsądu. W przedmiotowej sprawie zarówno zarzuty, jak i uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie rzeczy sprowadzały się do niedopuszczalnej i ewidentnie chybionej polemiki z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, z których bezsprzecznie wynikało, że pracodawca w 77,8% przyczynił się do wypadku przy pracy, któremu w dniu 15 września 2012 r. uległa powódka. Celem procedury kasacyjnej natomiast nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.